

מבצע נזלת נערך ב-18 בינואר 1948, על ידי [חטיבת אלכסנדרוני](#) של ארגון [ההגנה](#) בזמן [מלחמת העצמאות](#). מטרת המבצע הייתה פיצוץ בתים על גבעת שיח' חסן בכפר [סלאמה](#) (כיום [כפר שלם](#) והאזור שממנו ועד [רמת חן](#), כולל). המבצע הסתיים ברובו בהצלחה

הכפר סלאמה, שמספר תושביו היה כ-8,000, שכן בלב היישוב היהודי הצפוף של [גוש דן](#), מצפון לכביש שבין [תל אביב](#) ל**[שדה התעופה לוד](#)** (כיום [נמל תעופה בן גוריון](#)). ממערב, גבל הכפר ב**[שכונת התקווה](#)**, ומצפון, במרחק של מעט יותר מק"מ, שכנה [גבעת רמב"ם](#). למרות מצבו הנחות, לכאורה, הטריד כפר זה באש את השכונות היהודיות שבסביבתו: שכונת התקווה, גבעת רמב"ם, קיבוץ [אפעל](#), 'המפדה האזרחי' ([נווה יהושע](#)) ורמת יצחק. כן מנע הירי מכיוון סלאמה תנועה סדירה בכביש העובר בין [רמת גן](#) לאפעל ולנווה יהושע. כיוון שכן, עוד לפני **מבצע נזלת**, הכפר כבר הותקף מספר פעמים.

הכוח המסתער יצא לדרכו מגבעת רמב"ם, בעוד יתר הכוחות יוצאים מן 'המפדה האזרחי', ונערך בעמדות ההסתערות כמתוכנן, בשעה 03:45, לפנות בוקר ה-18 בינואר 1948. אש הריתוק הייתה חלשה בהרבה מן המתוכנן, ואף זו הגיעה באיחור. כיוון שחלפה השעה המיועדת להסתערות, 04:00, הכיתות המסתערות תקפו את הגבעה, וריכזו את ההתקפה על בניין בית הספר. הערבים שעל הגבעה הבחינו בכוח המתקרב ופתחו באש, תחילה בלתי מדויקת. בזמן ההסתערות על בניין בית הספר נפצע מפקד הכוח המסתער, וחייל אחר נפצע קשה. לאחר כמה דקות נכבש הבניין, והוכן לפיצוץ. כוח ערבי ניסה לעשות דרכו מסלאמה לכיוון הגבעה, אולם נתקל בחסימה ונהדף. בהמשך נתפסו עוד שלושה בניינים

והוכנו אף הם לפיצוץ. הכוח התוקף לא הצליח לכבוש את אחד הבניינים, אשר ממנו התגלתה התנגדות רבה. ארבעת הבניינים שנכבשו פוצצו, ניתן אות לנסיגה, ובשעה 05:00 לערך, לאחר כשעה של קרב, הכוחות עשו דרכם לרמת יצחק

אבדות הכוח התוקף היו הרוג אחד, מפקד המחלקה אריאל אנקלביץ', ההרוג הראשון של החטיבה במלחמה, ושני פצועים. אבדות הערבים אינן ידועות. המבצע הביא אכן להקלה בשכונות הסובבות את הכפר סלאמה

בית ספר תיכון בליך ברמת חן, הוקם על גבעה ברמת חן, שבזמנו היתה החלק המזרחי של העירה סלמה, גבעת חמישה בתיים.

במלאת 60 שנים, ינואר 2008, לקרב הוצב לוח הנצחה בביתהספר התיכון "בליך" לזכר הפעולה ולזכרו של אנקלביץ'.

אביו של אריאל, יצחק אנקלביץ', נולד בעיר ויילון בפולניה. נצולי השואה מעירה זו הוציאו ספר זכרון וכלל בו דפים לזכרם של בני המקום או צאצאיהם שנפלו במלחמת השחרור.

*

אריאל אנקלביץ ז"ל בן יצחק וסבינה

האנשים שעבדו במחיצתו בתקופת "ההגנה", בהיותו מפקד כיתה, והלוחמים לפקודתו במערכה — לא ישכחו את דמותו ואת זכרו לעד. מותו היה בשבילנו מכה קשה, וקשת שבעתיים יהיה לשאת את העובדה המרה שאין תמורה לאברה.

הוא היה בשבילנו האיש, שבו גלומות כל התכונות שלוחם רוצה לראות במפקדו, ומעל לכל — נערץ ואהוב היה על כולנו. הוא ידע להשיג זאת על ידי שלום, ידידות כנה ואהבה כלפי אנשיו. תוך שילוב חובותיו כמפקד, משהו נוסף ומיוחד היה בו, כדי להעריצו ולכבדו על אנשיו — אומץ־לב, העזה ללא גבול ובטחון עצמי רב, מלבד מסירותו לעבודה, ורצונו העז להשתחרר מכבלי ההבלטה ולפרוץ קדימה — בכל אלה עיצב את טיפוס המפקד הדרוש לנו. באותם ימים טרופים של ראשית המערכה, כאשר היה חוסר רב באנשים ובנשק, והביטחון בעתיד קלוש עד למאוד, היה הוא לנו מקור עידוד וחיוזק. די היה לראותו בהליכתו, בדיבורו החותך ובתבונתו הנפשית, כדי להתחזק ולעמוד במבחן. בהיותו בין אנשיו האציל עליהם מרחו האמיצה, ואין סלא, על כן, שפקודיו הלכו אחריו לכל מקום בנפש שקטה ובושחת.

לא זכה אריאל להגיע אתנו עד לכאן, כבר בהתחלת המערכה שיכלנו אותו, בתקופה שבה עמדנו מעטים מול כנופיות הפורעים. בתקופה בה הצטמצמו מבצעינו ב"פעולות הנגמול", באחת מפעולות אלו, "פעולת הנגמול" שערך מח' לקתנו על בסיס הטרדת האויב בכפר סלמה — נפצע קשה והשיב את רוחו בבית החולים.

בגלל תבונתו המיוחדת וכשרונותיו הפקודיים נבחר להיות מפקד הכוח הפורץ, ובהסתערו בראש המחלקה אל המשימה — נפל.

חברי היקר! זה לא כבר סיירתי באותו מקום בו הסתולל הקרב ביוסף האחרון עלי אדמות. אנשי שלומנו מתהלכים חופשיים באותם השטחים המסוכנים, חבריך הלוחמים אף הרחיקו לכת מכאן, ורגליהם צועדות עתה בלב שטח האויב, הארץ מסביב נקיה ורגל אויב לא תדרוך בה. אריאל! בזכותך ובזכות רבים כמותך הגענו עד הלום!

אתה, שבמותך פילסת לנו את הדרך אל מעוזי האויב — אתה, במותך ציווית לנו את החיים, ואנו החיים, נאמנים לשבועה שנשבענו על קברך לפני שנה, ומעשינו יעידו על כך. זכרך ישכון לעד בתוכנו, דמותך לנגד עינינו תמיד, ורוחך אתנו באשר אנו שם.

זאב דגני

ב־5 במאי 1928 בבני־ברק, אחרי גמרו את המחלקה הששית בגימנסיה "אוהל שם" ברמת־גן, עבר לעבוד במשלח ידם של הוריו — גידול פרחוני.

עוד בהיותו תלמיד בגימנסיה הצטרף לשורות "ההגנה" והחל לשאת בעול שירותי הבטחון, פעיל מאוד בתקופת המאבק, בשעת התנכלויות הערבים, אשר היו מתחפשים כאנגלים ומפתיעים את עמדות ההגנה, פצע שני אנגלים שחשבו לערבים ולא עזבו פצועים כדי לטשטש את מעשהו כי אם חבשם וחזכה עד אשר נלקחו למקום בטוח. אחד האנגלים הפצועים הביע את הוקרתו לרמה המוסרית של לוחמי ההגנה ואת רגשי חרטתו על תפקידו הוא.

כשרונותיו ומסירותו העלווה בשלבי התפקיד, ולמרות גילו הצעיר הוטל עליו התפקיד האחראי של מפקד מחלקה — מפקד מחלקה בקרב.

בליל ה־18 בינואר 1948, שבועות מספר לאחר שתחלו פעולות האיבה, יצא עם מחלקתו לפעולת עונשין בכפר סלמה, השליחות הוצאה עד תומה, אריאל שהלך בראש המחלקה נפצע אנושות, כאשר בקשו לטפל בו, סירב לקבל עזרה באמרו כי ישנם פצועים קשים יותר.

מת בבית החולים אחרי המקרה, ב־21 בינואר 1948. נקבר בנחלת יצחק, לאחר מותו הועלה לדרגת סגן.

חיד יצחק לחמן

